

Elekes Ferenc

Új családi kör

(Ma reggel mondta Piroška:)

Te könnyen beszélsz, jók a génjeid,
csak nézd meg anyádnak lábát, ott
egy csomót nem találsz az erein,
maholnap száz,ilyet ki látott,

te könnyen beszélsz, ugye, nagyapád,
ő is megérte a kilencvent,
könnyű mondani, mi, hol halad át,
nagy okos vagy, mint egy internet,

te könnyen beszélsz mellékhatásról,
példának ne hozd fel Idukát,
amit tudnak, úgy hallották mástól,
marékkaal szedik a pirulát,

te könnyen beszélsz, nincs vényomásod,
eldobhatnád a cigarettát,
sírodat leginkább azzal ásod,
e rossz szokást kitől vetted át?

(És válaszoltam:)

Felhőtlen volt a gyermekkorom,
színe, fénye, akár az égnek.
Játékaimat szüleim óvták nagyon,
a boltból ezért nem vették meg.

Képeskönyvem pajtánk ajtaja volt,
azt nyitogattam, örültem neki,
mikor egy tarka borjú kihajolt,
anyját néztem, fog-e még elleni.

Kárt nem tettem a zongorában,
előtte nem ültem feszülten,
elég volt, hogy papéknál már van,
jó nevelésben részesültem.

Gyermekkoromból nem hiányzott,
ez a gyönyörű világ se tán,
melyben kitalált kertben, mázolt,
nájlon-alma lóg a körtefán.

Svédek

Messze ment barátom mondja,
küldjek verset, ha vannak benne svédek.
Hogy neki mire van gondja,
én nyomát keresem a tévedésnek.

Küldhetnék, ezen ne múljék,
ide rakhatnék egy egész svédasztalt,
egy emléket, mit őrzök még,
talán azért, mert engem nem marasztalt.

Egy képeslapot küldök én,
arról a tájról, ahol megszülettem,
ma is ott csüngök köldökén,
úgy látszik, jól összeforrunk, mi ketten.

Falunk is megér egy misét,
tornyok tűivel van beoltva az ég
és mégis legyöngült vidék,
körülnéz fölöttem termopán-igék.

A nyár nálunk is génkezelt,
előre jelezte rég a horoszkóp,
olyan volt, mint egy ékezet
a mennyezetről lelógó gonosz pók.

Sokszor csak egy kép, mi átjár,
értelmét föl nem foghatom, se a célt,
jövönket mért mások gyártják,
hisz nem ők találták föl a svédacélt.

Erdőről fát hoz egy megroggyant szekér,
gazdája pöttöm, mogyoró,
a számtáblát olvasom, míg tüzet kér:
vévévé pistuka pont ro.

Más választásom

Akár a szótalanság,
úgy fáj a sok beszéd,
hallgattam sok éven át
a csönd titkos nesztét,
kevés, de szép szavakra vágytam,
amiket nem szórnak szerteszét.

Falvédők, harangok, sírkövek
fölrátát többre tartottam ezernyi hírnél,
mit hozhat és vihet bármely nagykövet,
arról, hogy épp merre jár a hírnév,
s miképpen divat fölcsatolni
a győzteseknek kijáró díszövet.

Összeadtam, s kivontam mindent,
hogy meghallgattam sorra véneket,
keresnivalóm nem maradt idelent,
más választásom nincs már énnekem,
meghalok és szépen
kipihenem az életem.

A légi lány

Nem az, hogy féltem
akkor, vagy valami,
de szólt a légi lány, hogy
öveket bekapcsolni
és jó volt hallani,
nem kell már semmi holmi,
mögöttem nem lesz lábnyom,
a világ belőlem is kifogy,
nemcsak olajból, csöndből,
nyugalomból, ezt is megértem,

azért kár értem,
mondtam, úgy, magamban,
kevés, de pénzem
is van lent, a bankban,
azt most ne nézzem,
nincs már időm sok itt,
mire leérek, tán
annyit kitalálok,
hogy ez a légi lány
kire is hasonlít.